

Terugblikje Geheugenkoor Alkmaar 27 oktober 2017

Wat is nu het leukste van zo'n koormiddag?

Het spontane kinderrimpje dat bij het inzingen naar boven komt? We wrijven over onze benen, onze armen, ons gezicht, de wenkbrauwen, de wangen, onder onze neus, en dan komt daar bij Anneke *Het kaboutertje* voorbij:

*Daar komt een kaboutertje aangelopen
Stap, stap, stap (arm)
Mag ik op je straatje lopen
Mag ik op je stoepje staan (schouder)
Mag ik aan je belletje rinkelen (oren)
Deurtje open, deurtje dicht (ogen)
Trapje lopen, (neus)
Voetjes vege, (bovenlip)
Kom maar binnen (mond)*

Of misschien het liedje dat ons naar aanleiding van het thema Zeemansliedjes te binnen schiet?

*In een blauwgeruite kiel
Draaide hij aan 't grote wiel
De ganse dag
Maar Michieltjes jongenshart
Leed ondragelijke smart
A ach, a ach, a ach, a ach*

*Als matroosje vlug en net
Heeft hij voet aan boord gezet
Dat hoorde zo
Naar Oostinje, naar de West
Jongens dat gaat opperbest
Hojo, hojo, hojo, hojo*

*Daar staat Hollands admiraal
Nu een man van vuur en staal
De schrik der zee
'T is een Ruiter naar den aard
Glorierijk zit hij te paard
Hoezee, hoezee, hoezee, hoezee!*

Hoewel, de tekst hier uitgebreider staat dan dat we konden zingen. Verder dan de melodie en de woorden *De blauwgeruite kiel* en *Hoezee, hoezee, hoezee, hoezee* kwamen we niet.

Of is het leukste Margriet met haar gedichten? Als Margriet vroeger op vakantie ging bezocht ze graag alle kledingwinkels in de nieuwe stad. Nu ze de gedichten van het Geheugenkoor (mede) verzorgt, neust ze ook graag rond in tweedehands boekenwinkeltjes. Laatst vond ze in zo'n winkeltje weer een pareltje. Ze leest daaruit het gedicht *Naar het najaar* voor.

Margriet vertelde het er niet bij. Maar als ik het gedicht voor dit Terugblikje overneem, lees ik in het voorwoord dat het boekje in december 1971 is uitgekomen. Het is de achttiende bloemlezing van Nederlandse gedichten die Esso Nederland N.V. aanbood in de reeks van "Esso's 'Dichters Omnibus". In het voorwoord staat: *"Ook met deze 18de bloemlezing hopen wij u een waardevolle afwisseling te bieden op het nuchtere proza van zakelijke correspondentie en rapporten en bovendien wat stof te verschaffen tot bezinning en ontspanning gedurende de komende feestdagen."*

Leuk!

Of wellicht is het leukste toch het gitaarspel van Loek. Hij vertelt jaren geleden deel te hebben uitgemaakt van een band. De andere jongens heetten Rob, Rob en Rob. Zij zongen gedichten waar Rob de muziek voor schreef. Loek speelt en zingt voor ons het gedicht *Zie je ik hou van je* van Herman Gorter. De muziek is van Rob (Wisman).

Zie je ik hou van je

*Zie je ik hou van je,
ik vin je zoo lief en zoo licht --
je oogen zijn zoo vol licht,
ik hou van je, ik hou van je.*

*En je neus en je mond en je haar
en je oogen en je hals waar
je kraagje zit en je oor
met je haar er voor.*

*Zie je ik wou graag zijn
jou, maar het kan niet zijn,
het licht is om je, je bent
nu toch wat je eenmaal bent.*

*O ja, ik hou van je,
ik hou zoo vrees'lijk van je,
ik wou het helemaal zeggen --
Maar ik kan het toch niet zeggen.*

Het lied brengt bij Ans een herinnering naar boven. Ze staat op en vertelt dat haar man een zeilboot had. Hij hield van het water. Soms ging ze mee en soms gingen ze wat drinken op het terras. Ans vertelt het met weinig woorden. Maar door haar houding en de glans op haar gezicht, voelen we de sfeer die ze over wil brengen precies aan.

Het leukste kan ook zijn het na afloop samen met Alida de tafelkleden opvouwen. We doen het zoals je ook de lakens wel eens opvouwt. Ieder aan een kant, dubbelvouwen, nog eens dubbelvouwen, naar elkaar toelopen, nog een laatste vouw en klaar.

Allemaal leuke dingen. Maar voor mij is het leukste dit keer toch dat ene moment buiten. Alida en ik lopen naar de auto. Ze is wat stil. Dan verzucht ze “Heerlijk hè zo’n middag! Wat een fijne mensen!”

Groet,
Marja Ruts

Naar het najaar

*Ik zie de mist verbeterd kruipen
langs de wortels van het licht,
zijn adem was hem dagen voor.
Hij drinkt de zachte stammen leeg*

*en fluistert in de tuinen van weleer.
Hij is mijn vriend. Zijn trager
rug verbergt een late bloem,
de scherpe geur die paarden dragen.*

*En als het moet dan wordt
hij regen, ademtocht, gesloten boek.
Ik woon met hem of is het slapen,
verstilde kamer voor een laat bezoek.*

*'s Nachts gaat zijn stem zichzelf
te buiten, lokt hij de bomen
uit hun desolaat gewelf,
het koele vee wordt gras,*

*de huizen worden water.
En langs een droom verdwijnt
het laatste licht. Hij is mijn
vriend. Het najaar komt pas later.*

Walter Haesaert